Ч. 34. Четвер 13 (26) лютого 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Реформи в Македониї.)

Виконуючий комітет молодоческого сторонництва відбув вчера в Празї засїданє, в котрім однако не брали участи провідник Молодочехів др. Пацак і провідник Чехів моравских п. Странский. Обговорювано ситуацию, а референтом був др Крамарж, котрий між иншими заперечив що до себе донесеню Neue fr. Presse, немов би мав вступити до кабінету др. Кербера як мінїстер для Чех. Назвав ту вість обчисленою на шкоду Чехів. Ухвали комітету держать ся доси в тайнї.

Нота, доручена Туреччинї, в справі македоньских реформ, звучить: Правительства австро-угорске і російске, ведені бажанем причинити ся до усуненя істнуючих від якогось часу забурень в вілєтах: солуньскім, косівскім і монастирскім, прийшли до пересьвідченя, що та цїль дасть ся осягнути лиш реформами, які зуміють забезпечити потребу положеня населеня в тих вілєтах. Як то виходить з недавного заявленя Туреччини супротив амбасадорів в Константинополи, турецке правительство узнає саме конечність застановити ся над средствами, аби запевнити точне виповнюванє приписів і усунути надужитя. Австро-угорске і російске правительство, беручи на увагу ту добру волю, гадали, що в інтересї удержаня ладу і спокою в згаданих краях було би важною річию, аби недавні зарядженя доповнити. Ведені тою гадкою оба правительства прийшли згідно до пересьвідченя, що конечна річ поручити цїс. турецкому правительству перевести деякі зарядженя, котрі дадуть ся обіймити тими постановами: Аби впевнити успіх власти ґенерального інспектора, має він на своїм становищи полишити ся цїлий установлений з гори час і не може бути скорше відкликаний, заки в тій справі держави не порішать инакше. Він має мати право, коли буде потреба для удержаня публичного ладу, розпоряджувати отоманьским войском, не відкликуючи ся до правительства в Константинополи. Валії мусять слїпо слухати приказів ґен. ґубернатора. В справі реорґанїзациї поліциї і жандармериї має турецке правительство послугувати ся помочию заграничних знатоків. Жандармерия має бути утворена з християн і мусулман у відношеню, яке відповідає населеню дотичних околиць. Польовими стражниками мають бути християни там, де більшість населеня єсть християньска. З огляду на надужитя, на які християньске населенє виставлене з боку альбаньских розбишаків, має турецке правительство без огляду на средства погадати, аби там відносинам зарадити. Всї арештовані за політичні провини особи в Македониї мають бути випущені на волю. — Вкінци говорить нота о буджетї македоньскім так, як то було вже у нас подано.

Загальні збори драматичного товариства Івана Котляревского у Львові

відбули ся дня 22 лютого 1903. Збори отворив довшою промовою голова тов. проф. Іл. Огоновський, вказуючи на причини меншої дїяльности видїлу ніж попередного року.

Зі справозданя секретаря п. Іл. Боцюркова довідуємо ся, що видїл за цїлий минулий рік відбув 10 засїдань, на котрих радив над видавництвом „Драматичної Бібліотеки", уряджуванем відчитів, реорґанїзацию секций, аматорскими представленями, пляном театру і ин. На перший випуск Драмат. Бібліотеки видано комедию Гр. Цеглиньского „Ворожбит" в 2000 прим. Цїну одного прим. поставлено 1 К, а членам, що не залягають з вкладками, порішено висилати безплатно, а тим читальням і аматорским кружкам, що вступлять в члени товариства, дати право вистави усїх видаваних товариством штук. Від тов. „Руска Бесїда" у Львові дістав Видїл „Наталку Полтавку" враз з партитурою, котрої виданя докінчив видїл товариства. Видїл товариства звертав ся до

20)

СЕРЦЕ СЬВІТА.

(З англійского — Г. Райдера Гиґґерда.)

(Дальше).

Не пристаючи анї на хвильку, біг Цїбальбай в долину, аж нараз взяв ся на право і станув перед дверми якоїсь хати з тесового каміня.

— Зайдїть, — відозвав ся він — і витайте нам в краю народу серця.

Коли двері отворили ся, показало ся сьвітло, а голос якогось мужчини спитав: Хто там?

Цїбальбай, не відповівши нїчого, зайшов до комнати. Була то низька склеплена комната, а коло стола перед огнищем сидїли якийсь мужчина і жінка та вечеряли.

— Чи то так ти дожидаєш мого приїзду? — спитав Цїбальбай понурим голосом. — Кивай ся живо та принеси нам що попоїсти, бо ми ледви живі від студени і голоду.

Чоловік той схопив ся, але стояв, не знаючи, що робити, аж жінка, що глипнула на лице говорячого, вхопила єго за руку і сказала: Вклякни, чоловіче, то кацик, що вернув з дороги.

— Простїть! — відозвав ся чоловік, послухавши єї. — Але поправдї сказавши, о пане, там на долинї в містї тілько разів говорили, що ані ви, ані панї серця нїколи не вернуть. Я гадав, що то якісь духи. Аби-сте знали, що так само й в містї погадають, де Тікаль панує на вашім місци.

— Мовчи, — сказав на то Цїбальбай і зморщив чоло. — Ми лишили тут деякі одежі. Внесїть їх до спальнї та й кілька для моїх гостий. Жінка нехай тимчасом лагодить вечерю.

Чоловік той поклонив ся низько. Відтак взяв глиняний каганець, що стояв на бічнім столї, засьвітив єго і щез поза якоюсь занавісою, куди пішла за ним і єго жінка, положивши перед тим кілька полін на огонь.

Коли они вийшли, посїдали ми коло огню і стали грїти ся.

— Що се за місце? — спитав сеньор.

Цїбальбай так був задумав ся, що таки зовсїм не чув єго, а Мая відповіла:

— Мала хатчина, де звичайно мисливі заходять на спочинок. Тоті люди то сторожі і ми їм не казали, щоби они ждали тут на нас. Але они, видко, зле сповняли свій обовязок. Ходи, тату.

Зараз по тім вернув сторож, і не таячи свого здивованя, вліпив очи в сеньора.

— Що тому чоловікови? — спитав мене сеньор по іспаньски.

— Єму дивно, що у тебе такі білі руки і біляве волосє та каже, що не має відваги промовити до тебе, бо ти мабуть якийсь божок, що прийшов з неба, як то розказує ся в їх побожних оповіданях; длятого просить мене, щоби я тобі сказав, що вода до митя і одіж для нас вже приготовлені.

Ми пішли за Індияном до комнати, де були два ліжка, застелені кожами з серен та накриті білими простиралами. На них лежали одежі з тонесенького білого полотна і серапи (плащі) в паси, з сивих і чорних пер, попришиваних на міцне полотно. В однім кутї стояли на деревляних лавочках дві миски, котрі, як то запримітив сеньор вельми здивований, були з кованого срібла.

— То мусять бути дуже богаті люди, — сказав він, коли сторож вийшов, — скоро у них вже в їх господї знаходить ся срібна посудина. Цїбальбаєве оповіданє про сьвяте місто видавало ся менї доси як би казкою, але видко, що то все правда, бо поведенє того чоловіка показує, що Цїбальбай то якась важна особа.

Ми убрали ся в призначені для нас одежі і вернули назад до столової комнати. Зараз по тім прийшла до нас і Мая, але така змінена, що ми дуже здивували ся.

Виглядала таки зовсїм а зовсїм инакше, як тота лихо одягнена дївчина, котру приcів був порох з дороги, а котра так довгий час була нашою товаришкою. Она мала на собі білу як сніг сукню, вишивану золотом, з зеленою обшивкою, — краска королївского роду, а на грудех було вишите золотом серце. На ногах мала зелені виступцї, а на руках і на ногах висше кісток були обручки з матового золота; такий самий поясок обнимав єї тоненький стан. Єї темне волосє було звязане в малий узол і вкрите золотою сїткою, а з єї плечий звисав плащ з прекрасних білих пер, поперекладаних тут і там делїкатно жовтими перами.

— Я перебрала ся так само як і ви, — сказала она, поясняючи свою зміну. — Чи то погано, що ви з таким здивованєм дивили ся на мене?

визначнійших людий з просьбою о відчити на дохід товариства.

Справозданє касиєра п. Ю. Ганкевича звучить: Приходи виносили: 989·49 К а іменно: з членьских вкладок 102·47 К, за цеголки 83·10 К, з пушок 105·71 К, з секциї драматичної 195 К, а з секциї літературної 19·90 К. Розходи виносили 691·18 К, а іменно видано на друки і порто 36·30 К, на адміністрацию 31·48 К, на драмат. секцию 17 К, на літерат. секцию 605·40 К. Чистий дохід за 1902 рік: 299·31 К. Маєток товариства: готівка уміщена на книжочках 2.962·34 К, 1800 прим. „Ворожбита“ по 70 с.— 1250 К, 180 прим. партитури до „Наталки Полтавки“ по 3 К — 540 К, 400 прим. „Наталки Полтавки“ по 40 сот. 160 К; — разом 4.912·34 К. Всїх членів є в товаристві 411 (в 1902 р. вступило нових 18 членів, а виступило 7).

Зі справозданя касиєра замітне дуже мале число членів дійстних, с. є. таких, що платять вкладку 3 Корони річно, а відтак брак членів добродіїв і членів основателів, після §. 11 статута, котрий звучить: Хто зложить одноразово для тов. 100 К, стає досмертним членом добродієм. §. 12. Хто зложить одноразово 500 К, стає досмертним членом-основателем товариства, а імя его вписує ся в осібну книгу. Членам добродіям і членам основателям прислугують всї права членів дійстних крім плаченя вкладок.

До нового виділу вибрано через акламацию головою проф. Іл. Огоновского, заступником голови дра Коцюбу, видїловими пп.: дра К. Студиньского, М. Волошина, О. Гнатюкову, Ю. Ганкевича, Л. Лопатиньского, о. Мохнацкого, О. Жураківску, Чапельского, О. Шухевича, Д. Шухевичівну, а заступниками виділових пп.: Боднара, Гулевича, Пачовского і Чорного. До контрольної комісиї пп.: Малая, Сполітакевича і Максимовича. — З внесень замісне було внесенє п. Павла Чайківского, в справі переведеня товариством централїзациї всїх аматорских кружків по провінциї, бо така централїзация причинила би ся до збільшеня числа членів, була би дуже користною для самих кружків, з огляду на виміну і взаїмне спомаганє себе средствами технїчними, а крім сего було би для кого видавати драматичну бібліотеку.

По вичерпаню дискусиї проф. Іл. Огоновский короткою промовою замкнув збори.

Новинки.

Львів дня 25 го лютого 1903.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Андрей Потоцкий повернув до Львова.

— **Краєва рада шкільна** іменувала заступника учителїв в середних школах: Бол. Ґабриеля для гімназиї в Сяноку; Ник. Яновича і Плятона Лушпиньского для гімн. Франц Йосифа у Львові; Йос. Вонторка для гімн. в Бродах; — в народних школах: Льва Ганкевича учителем 6 кл школи муж. в Калуши, Елисавету Олесницку учительскою 6-кл. школи жін. в Мостисках; М. Бежавку учит. 5-кл. шк. в Динові; Антона Саварина учит. 4-кл. шк. в Яворові; Алекс. Корчиньского управителем 4-кл. шк. в Вишнївчику; Ром. Кольмана управ. 2-кл. шк. в Сторожах вижних; Ів. Савича управ. 2-кл. шк. в Ромашівці; Войт. Малецкого управ. 2-кл. шк. в Чортївци; Юлїю Халупницку учит. в Волї задеревацкій і Мих. Янковску учителькою в Голини.

— **Іменованя.** Львівский ц. к. висший суд краєвий іменував асистентом канцелярийним практиканта канцелярийного Івана Дроздовского. — Ц. к. Дирекция почт і телеграфів іменувала практикантами почтовими слїдуючих учеників шкіл середних: Антона Рудкевича, Івана Вольника, Марка Гартмана, Мечислава Оконьского, Антона Држевецкого для Кракова; Семена Уліяша для Ясла, Тому Коцюловского для Сянока, Йосифа Єнджейовского для Ланцута і Александра Трача для Тернополя.

— **Папский ювилей в Бучачи.** Вокально-музикальний вечер в річницю 25-лїтного правлїня сьв. Церквою Єго Сьвят. Папи Льва XIII. відбуде ся в недїлю дня 1 н. ст. марта в сали „Сокола“ в Бучачи з отсею програмою: Вступне слово. 1. Мендельсон: „Гей братя“ (кантата) виконає міш. хор, церков. Василиянский. 2. Декламацию принагідну виголосить п-на В. З. 3. Бортняньский: „Сей день“ C-dur виконає мужеский хор тов. „Рускої Бесїди“. 4. Троль: „Серенада“, виконає орхестра товариства „Рускої Бесїди“. 5. Відчит. 6. Гайден: „Виджу Тя“ F-mol виконає хор мішаний церковний Василиянський. 7. Маєрбер: „Фантазия“ дует на цитру і скрипку виконає п-нї В. і п. А. 8. Лавровский: „Красна зоре“ і „Пробудилась Русь“ виконає хор мужеский тов. „Рускої Бесїди“. 9. Мендельсон: Марш виконає орхестра тов. „Рускої Бесїди“. 10. Бортняньский: „На Тя Господи уповах“ B-dur виконає хор мішаний церковний Василиянський.— Закінчить живий образ.— Початок точно о 7 год. вечером. — Чистий дохід призначений на убогу шкільну молодїж.

— **Духовеньство деканата олеського,** зібране дня 19 лютого с. р. на соборчику в Кутах. постановило для більшого душевного пожитку і більшої догоди вірних, в наближаючім ся великім пості урядити у всїх 34 церквах деканата громадні сповіди дорослих з відповідними науками,— обовязуючись при тім до безоглядної карности: являти ся в означених церквах в означені днї на означену годину чи то з наукою чи для слуханя сьв. сповіди. — Таке зарядженє повинно би знайти наслїдуванє і по инших деканатах. — *О. Д.*

— **Сумний конець веселих масниць.** До помешканя Адама Ржимка, челядника шевского при ул. Чацкого ч. 6 прийшли в понедїлок вечером добрі его знакомі: Вікторія Верещакова, жінка різника і два шевскі челядники Войтїх Мультан і Іван Львовский, щоби разом закінчити весело масниці. При музиці гармониї та при горівці, пиві і чаю з румом забавляли ся весело до пізної ночи. Було вже добре по півночи, коли господар дому побачивши, що его товариші по копитї зачинають занадто сьміло залицяти ся до Верещакової, випросив їх зовсім чемно з хати. Оба вийшли без найменшого жалю і опору, але незадовго вернули назад, бо Львовский казав, що єму щезли десь з кишенї 4 корони. В хвили, коли господар нашукавши ся на дармо гроший, попросив гостий другий раз, щоби вже ішли, Мультан стоячи в дверех розложив руки, а з его грудий бухнула струя крови. Всї кинули ся зараз его ратувати і завізвано стацию ратункову. але заким поміч наспіла, Мультан вже не жив. Тїло відставлено до трупарнї заведеня судової медицини, а поліция зачала робити дохожденє, з котрого ось що показало ся: Мультан запивав ся вже від довшого часу і сам собі смерть зробив, пробивши ся кілька разів ножиком близько серця. Причиною самоубійства було то, що жінка его покинула і в послїдних часах жила з коханком.

— **Дощ намуловий.** В Ішль і Фиклябрук упав минувшої недїлї, по двох днях незвичайно теплого вітру дощ зміщаний з намулом. На всїх предметах, на котрі той дощ упав, на одежи, на парасолях, на шибах вікон, лишив ся по нім сірий намуловий осад.

— Погано? — сказав на то сеньор — менї здає ся, що то найкрасше одїнє, яке я коли в житю бачив.

— Найкрасше, яке ви коли в житю бачили! Алеж друже, таже то найпростїйше, яке я маю. Зждіть но, аж мене побачите в королївскім одіню, украшеу великими смараґдами серця; цікава я, що ви тоді скажете.

— Що тоді скажу, не знаю; але тепер мушу сказати, що не знаю, що красше, чи ти, чи твоя одїж.

— Пс! — сказала она і засьміяла ся, але голос єї споважнїв. — Не говорить так свобідно зі мною. По тамтім боці гір, друже, була я індиянською дівчиною, вашою товаришкою в дорозі; нинї я дама серця.

— То я волїв би був, щоби ви були таки остали ся індиянскою дївчиною — сказав він на то — а може ви лиш так жартуєте.

— Ой нї — відповіла она зітхнувши; мусите тепер бути осторожні, а нї, то можете напитати собі біди, бо я що до становища найзнатнїйша дама в краю а мій свояк Тікаль буде мене добре мати на оцї. Ось іде і мій тато.

Тимчасом увійшов Цібальбай, а за ним обоє Індияни, що несли страву. Він був убраний зовсім поєдинчо, мав на собі білу одїж подібну ніби до тоґи, майже таку саму, в якій і ми були убрані. Плащ з чорних пер вкривав его плечі а на шиї висїв тяжкий золотий ланцух, до котрого причіплена була з чистого золота ознака серця.

Ми побачили, що Мая поклонила ся єму, коли він увійшов, а він відклонив ся їй головою. Індияни, за кождий раз, коли переходили попри него, кланяли ся єму аж до землї.

Нашій дружбі, яка була між нами підчас подорожі, настав очевидно конець, і ми мусїли віддавати велику почесть тому, котрого уважали доси за рівного собі. А начальник племени з сивою бородою і гордим лицем подобав дійстно так на короля, що ми по примірі других готові були клонити ся перед ним за кождий раз, коли він на нас подивив ся.

— Вечеря готова — відозвав ся Цібальбай. — Просимо сїдайте. Нї, доню, ти не потребуєш стояти передє мною. Ми ще в дорозї і може обійти ся без церемоний, аж станемо в містї серця.

Ми відтак посїдали, а Індияни услугували нам. З чого були тоті страви, не можу вже сказати, але они нам смакували знамените по довгім голодованю. Але сеньор мимо хвилевого вдоволеня був чогось засумований, мов би сподївав ся якогось нещастя. Мая і він все ще любили ся, але на око річи зовсїм змінили ся, она дала єму то пізнати. Підчас нашої вандрівки був він так сказати би найстаршим, бо червоні люди уважають білого чоловіка з доброго завсїгди за щось висшого від себе. Але тепер було то инакше, а то можна було змірковати вже з поведеня Цібальбая. Давнїйше називав він его „сеньором“ або навіть „приятелем“; нинї уживав він слова, що значить „чужинець“ або „незнакомий“, та й мене кликав лиш по просту Іґнацієм, не додаючи ніякого титулу.

Але бодай одну відраду знайшли ми тут по шести недїлях, в котрих мусїли обходити ся без тютюну. Індияни принесли нам циґарети, котрі поробили в той спосіб, що поскручували тютюн в тоненьку шумилину, яка росте на шульках кукурудзи.

— Ходи сюди — відозвав ся Цібальбай до Індиянина, коли він вже обслужив нас циґаретами. — Піди над беріг озера та скажи сотникови селяни, що его пан вернув вже з дороги та прикажи єму в моїм імени, щоби зладив чотари носилки та прислав їх сюди, щоби они були тут найпізнїйше пять годин по всходї сонця. Скажи єму також, щоби мав готові каное (човни), котрими ми могли би перевезти ся через озеро, але коли єму житє миле, нехай анї словечком не дасть знати до міста, що ми вертаємо. А тепер живо в дорогу.

Чоловік той поклонив ся і побіг в темну ніч мимо того, що на дворі лютила ся буря і град лускав об кришу.

— Як далеко звідси аж до села? — спитав сеньор.

— Може якої півтретя милї — відповів Цібальбай — але коли він де не впаде в пропасть або не згине серед заметелї, то зайде туди за шість годин. Ходи, доню, пора нам спочивати і ти вже втомила ся. Добраніч вам, мої гості; маю надію, що завтра погоду вас лїпше. — Він поклонив ся і вийшов.

Мая встала і пустилась за ним а переходячи попри сеньора, подала єму руку, котру він поцїлував.

— Не лягай ще спати, Іґнацію — відозвав ся він до мене, коли они вийшли. Закури собі циґарету і напий ся чарку аґва ардієнте (горівки) та побалакаймо. Знаєш, друже, менї здає ся, що Цібальбай змінив ся. Я нїколи не подивляв дуже его характер, але може я его не розумію.

— Не розумієш, сеньоре? Менї здає ся, що я розумію. Той чоловік, як то буває і між християнами, есть фанатиком а заразом і мрійником як ось і я. А до того він ще й дуже честилюбивий і тиран та не буде щадити анї себе анї других, доки буде мати надію, що виборе добробит для свого краю або славу богів. Погадай собі, як відважний і рішучий мусїв бути той чоловік, коли він на приказ якогось голосу, якогось привиду зважив ся зложити

— **В справі „Гуцульскої спілки промислової в Коломиї“.** Взиває ся всїх, що мають книжочки удїлові „Гуцульскої спілки промислової в Коломиї“, щоби їх найдальше до дня 10 марта 1903 з докладним подавем своеї адреси надіслали на руки п. Осипа Тисовецкого в Коломиї, бо инакше припадаючі квоти на їх удїли, оберне ся на добродїйні цїли. — Від комісиї лїквідацийної „Гуцульскої спілки промислової в Коломиї“. — *Н. Лепкий* предсїдатель, *А. Чубатий* секретар.

— **З Борщева.** В середу д. 4. марта 1903 року відбуде ся в сали читальнї „Просьвіти“ в Борщеві, о годинї $12^1/_2$, а в случаю незібраня комплету, о годинї 1-ій з полудня, без огляду на скількість явивших ся членів, загальний збір позітового Товариства кредитового „Руского дому народного в Борщеві“ з слїдуючим дневним порядком: 1) Отворене збору і відчитане протоколу попередного збору. — 2) Справоздане дирекциї з дїяльности Товариства і предложеня білянсу в подїлом зисків і страт. — 3) Внесене шконтруючої комісиї на удїлене абсолюториї зарядови. — 4) Вибір двох членів і одного заступника до надзираючої ради. — 5) Внесеня членів.

— **Щастє бідного вояка.** Люди кажуть, що бідному завсїгди дуе вітер в очи, а то не правда, як ось показує слїдуючий случай. В Будієвицях в Чехії служить при тамошнім полку краєвої оборони бідний інфантерист Коллер. Як би не служба у войску, то бідачиско не мав би що й до рота взяти анї в що убрати ся. Аж ось недавно тому дістав він вість з Америки, що там помер его вуйко, про котрого він майже не знав нїчого, чув лиш, що десь там в Америцї жие якийсь его вуйко. А бодай вуйко памятав на свою родину і складав гроші а умираючи недавно тому, записав єгому сестрінкови 120.000 корон. Коллерови вже виплатили з тої суми 6.400 корон, а прочу суму мають єму виплатити пізнїйше. За порадою офіцирів зложив Коллер одержані гроші в касї щадности, а собі задержав лиш тілько, щоби міг заплатити собі лїпший харч підчас служби у войску.

— **Дурні не переводять ся.** Якийсь дурисьвіт на Угорщинї здер сими днями із селян коло Будапешту в досить простий і дурний спосіб кількадесять тисячів корон. Той дурисьвіт їздив по селях та розповідав господарям, що міністерство рільництва хоче установити для селян касу запомогову і казало єму в тій цїли збирати складки, котрі в короткім часї зверне в подвійній скількости. А що дурні не переводять ся, то знайшло ся богато таких, котрі повірили тому і давали єму гроші, гадаючи, що то дійстно міністерство его вислало, та що они зроблять добрий інтерес. Але інтерес зробив лиш той дурисьвіт, бо лиш в охрестности Будапешту зібрав звиш 40.000 корон. Полїция слїдить за хитрим мантїєм, але доси не могла ще его вислїдити.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Петербург 25 лютого. Вчера помер тут по довшій недузї римо-кат митрополит Клопотовский.

Льондон 25 лютого. Times доносить з Москви, що в російскім ґенеральнім штабі панує оживлений рух. Корпуси в Київі і Одесї мобілізують ся.

Рим 25 лютого. Італїяньский мінїстер справ заграничних Прінетті виїздить для відпочинку по недузї до Абазиї.

Рим 25 лютого. Папа приймив вчера на авдиенциї іспаньске посольство, котре іменем короля Альфонса зложило Папі желаня з нагоди папского ювілею.

Надїслане.

своє достоїньство і в супроводї своеї одинокої дитини, не маючи що їсти, з'їздив сотки миль по лїсах і пустинях. Погадай собі, що то мусїло значити для него, того, котрому віддавали майже божу честь, їздити так по лїсах Юкатану, удавати вандрівного лїкаря та зносити оскорби і муки від підлих білих злодюгів А Цібальбай витерпів все то без найменшого нарікания, бо гадає, що осягнув цїль свого призначеня.

— Алеж, Іґнаціо, яка то цїль і що може она нас обходити? Я до сеї хвилї не маю ще ясного понятя о тім.

— Цїль его посланія, его житя, есть здвигнути на ново збурену державу міста серця. Коротко сказавши, сеньора, хоч я й не вірю в богів, то все таки вірю в обаву Цібальбая, котра привела его до мене, котрого змагане іде рука в руку з его змаганем, так, що нїхто з нас один без другого не зможе дійти до цїли.

— А то чому нї?

— Бо менї треба золота а єму людий; а коли він вистарає ся для мене золота, то я зможу вистарати ся для него тисячів людий.

— Ну, ну — сказав на то сеньор. — То все дуже легко говорить ся, але менї здає ся, що вам все-таки станугь неодні трудности в дорозї. Але от чого я не розумію: яку ролю маємо ми, Мая і я, притім грати, коли ми не завязали ся на то, щоби обновити індияньский нарід або оснувати якусь державу. Ми хиба маємо лиш на то все дивити ся.

— Якжеби то могло бути, сеньоре, коли она дама серця і спадкоємниця свого батька і коли ви — то додав я з тиха — одно другого так полюбили.

— Я і не гадав, щоби ти то добачив, Іґнаціо. Менї здавало ся, що ти не здогадуєш ся нїчого, а що ти ненавидиш женщин, то я й не хотїв об тім говорити — сказав він і почервонїв ся.

— Чей же я ще не осліп, сеньоре. Та й як би чоловікови не добачити того, коли межи него а его приятеля, котрого він любить, влїзе якась баба! Але я не хочу об тім говорити. Ти, сеньоре, вже не викрутиш ся з того, бо вже за глубоко залїз. Правда, того не можу сказати, яку ти будеш грати ролю. То буде зависїти від того, що боги обявлять Цібальбаєви. Поки що він для тебе прихильний, бо гадає, що его ворожба могла би сказати, що ти син Кветцаля, котрий має спасти нарід, бо як здає ся, тут щось такого пророкують. В тім і причина, чому він не заказав тобі бути приятелем его доньки. Але послухай мого остереженя, сеньоре; бо скоро він довідає ся, що ти не той чоловік, то він по просту позбуде ся тебе а тодї можеш сказати дамі серця: бувай здорова!

— Того не зроблю, як довго буду жити — сказав він на то спокійно.

— Може не як довго будеш жити, сеньоре, бо хто єреям і королям стоїть в дорозї, той не жие довго. Але хоч і маєш причину бути осторожним, то ще не треба тобі тратити відваги. Бо коли не ти той ожиданий спаситель, то може я ним, а тодї я можу тобі помагати, як то я прирік Маї.

— На всякий случай будемо держати ся разом — сказав на то сеньор. — А тепер хиба лїпше лягаймо спати. Але о тім однім можеш бути переконаний — коли Мая не умре, або я не умру, то думаю оженити ся з нею.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).